

Du var min ven, Bruno!

Max Brun, 1960

Endnu engang griber jeg i dag, kort før slutningen af 19., til pennen for at skrive nogle linier til min eneste, sande ven. Det er søndag i dag, den 30. december 19., og i min lille bolig, sammen med min kone og ved juletræets lys, lader jeg i tankerne endnu engang det forgangne år, og også de kære erindringer fra tiden 19.–19., glide forbi mig. Det er år siden. Nød, krig, tvangsforflyttelse, flugt, bekymringer, og igen begyndelsen på et nyt liv i et nyt hjemland, var de stadige ledsagere lige til i dag.

Men hvad har jeg tilbage fra dengang? Far, mor og brødre er døde, til dels som krigsofre. Kun ét menneske, en ven i ordets sandeste betydning, var min sjælelige ledsager.

Selv om denne ven, dette menneske, ikke hele tiden var hos mig, men i tolv år levede adskilt fra mig, så befandt hans tanker, hans udstråling, sig jo altid hos mig. Ja, der gik tolv bitre år, før jeg så dette menneske igen, og kunne gribe hans hånd. Men aldrig har jeg tvivlet på at finde dette menneske igen, for han var jo hos mig i tankerne, ligesom han også var i tankerne hos andre mennesker. Hvad hedder han? Hermed giver jeg svaret: MIN VEN BRUNO GRÖNING!

Ja, min kære ven Bruno, det var dig, der fulgte mig i den sværeste tid i mit liv! Det var dig, der altid gav mig HÅB igen! Det var dig, jeg kan takke for, at jeg i dag kan begynde et nyt liv i et nyt hjemland. Det er dig, der, ligesom du tidligere hjalp andre mennesker, stadig hjælper!

Jeg tænker også på, hvordan du hjalp mange mennesker, som kom til dig og bad om dit råd eller din hjælp, når de i en nødsituation eller af anden grund var endt i en retssag, men jeg fik også lov til dengang at opleve, at du også gennem din sjælelige kraft hjalp mange syge.

Min kære ven Bruno, jeg tilstår helt åbent og ærligt endnu i dag, at der var meget, jeg ikke forstod, da jeg boede hos dig dengang, især din resultatrige hjælp overfor andre mennesker. Men efter at jeg selv gennem dine handlinger gang på gang blev overbevist om det GODE, fik jeg lidt efter lidt tillid, selvtillid og tro. I dag er dine handlinger, dine ord og din hjælp overfor medmennesker fuldt og helt forståelige. Og i dag er også de ord blevet sande, som du sagde dengang, at alt, som foregår ”i det små”, en dag vil ske i det store.

Ligesom jeg en gang hørte til dine tvivlere, sådan er også mange andre mennesker det stadig i dag. Men til dem kan jeg allerede i dag sige, at den dag også vil komme, hvor de vil sørge dybt ind i sjælen over, at de ikke tidligere havde erkendt det GODE – det videnskabeligt til dels ukendte – og kun fulgte det onde.

Du var min ven, Bruno!

Max Brun, 1960

Måtte det kommende år, og mange fortsatte årtier frem, din uudforskellige kraft og udstråling føre mange mennesker til erkendelse, tro og selvtillid, og hjælpe dem!

Måtte for os alle et "Ære være Gud i det høje, og fred på jorden" være beskeden til os!

I trofasthed og tiltro, din ven

(underskrevet) Max

Kilde:

Josette Gröning (Hrsg): Der geistig-seelische heiler (Denkendorf bei Plochingen/Neckar 1960) Nr. 9 S. 131-132